

รองเท้านารี

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ ำ น ที่ ส ำ ค ัญ

“คนเราจะฉลาดได้เพราะความรู้ ความรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยการอ่าน
การอ่านจึงเปรียบเหมือนอาหารสมองที่มีแต่จะเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ”

- ดาริส

รองเท้าทุกคู่ล้วนเกิดมาพร้อมกับเจ้าของมัน
เช่นเดียวกับความรักของหนุ่มสาวบนโลกใบนี้
ที่ต่างรอคอยคู่แท้ของตนเอง...

บทนำ

“ถอยก่อนนะคะ อย่าเพิ่งเบียดกันเข้ามา ขอให้เจ้าหน้าที่ของเราจัดร้านให้เรียบร้อยก่อน ได้โปรดเถอะคะคุณลูกค้าที่เคารพ”

ผู้จัดการร้านรองเท้า ‘The Shoes’ พยายามตะโกนผ่านไมโครโฟนวิงวอนขอความเห็นใจ แต่ไม่อาจหยุดยั้งคลื่นมหาชนที่กรูกันเข้ามาด้านในราวกับมีการลดราคาสินค้ากระหน่ำแบบล้างสต็อก ทุกคนมาด้วยจุดมุ่งหมายเดียวกันคือต้องการเป็นเจ้าของรองเท้าในคอลเล็คชั่น ‘Your Identity’ ซึ่งหายอดขายถล่มทลายจนสินค้าหมดสต็อกภายในเวลาไม่กี่สัปดาห์ นับจากวันที่เปิดตัวในงานบางกอกแฟชั่นวีคเมื่อต้นเดือนก่อน วันนี้รองเท้าลือตใหม่ถูกส่งเข้ามาในร้านสาขาหลัก หญิงสาวที่ต้องการรองเท้าคอลเล็คชั่นดังกล่าวจึงมารวมตัวกันโดยไม่ได้นัดหมายเช่นนี้

ร้านที่เคยกว้างขวางดูแคบลงไปถนัดตา แถมยังล้นทะลักออกไปยังทางเดินในศูนย์การค้า กลายเป็นจุดสนใจให้ผู้ที่ผ่านมาแวะเข้ามาชมเพิ่มขึ้นไปอีก

ตรงชั้นโชว์ด้านในสุด ดีไซน์เนอร์สาวเจ้าของผลงานแอบถ่ายรูปฝูงชนเพื่อบันทึกภาพเก็บไว้เป็นความทรงจำส่วนตัว หญิงสาวไม่คาดคิดว่าผลงานคราวนี้จะประสบความสำเร็จอย่างท่วมท้น สร้างชื่อให้หล่อนกลายเป็นดีไซน์เนอร์หน้าใหม่ที่นำจับตามองในวงการแฟชั่นขึ้นมาทันที

ดีไซน์เนอร์สาวร่างเล็กไว้ผมบ๊อบทำที่เป็นหยิบริ่องเท้าแตะसानมาลองสวมก่อนเหลือบดวงตากลมไสไปยังกลุ่มลูกค้าสาวซึ่งกำลังดูเชิงอยู่ตรงชั้นโชว์รองเท้าสีสันสูง หัวแหลม สีแดงเมทัลลิก จ้องกันไปมาได้เพียงครู่ ลูกค้าสาวก็ยื่นมือ

ออกไปคว่ำรองเท้าขึ้นมาพร้อมกัน รองเท้าคู่นั้นจึงตกอยู่ในมือของคนทั้งคู่

“ฉันเห็นก่อน กรุณาส่งรองเท้าให้ด้วยค่ะ” สาวคนแรกบอกด้วยน้ำเสียงสุภาพ วางท่าเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว ต่างจากอีกสาวที่มีรูปร่างอวบกว่า ลักษณะเหมือนแม่บ้านวัยสามสิบปลายๆ

“เห็นทีคงไม่ได้ เพราะฉันมั่นใจว่าเห็นก่อนคุณแน่นอน” นอกจากจะไม่ยอมแล้ว ยังออกแรงกระชากเสี้ยนรองเท้าตกไปอยู่ในอุ้งมืออวบอูมของหล่อน หญิงสาวรีบลองสวม ทว่า...พยายามสอดเท้าลงไปเท่าไรก็ไม่สามารถสวมได้

“ดูท่า...คงไม่ใช่รองเท้าของคุณแล้วละค่ะ” หญิงสาวคนแรกยิ้มเยาะ ก้มลงจะหยิบรองเท้ามาลองสวมบ้าง แต่ไม่ทันได้สัมผัส รองเท้าคู่นั้นก็ลอยผ่านหน้าหล่อนไปอีกครั้ง

“คุณคะ รุ่นนี้มีเบอร์สีลิปไหม” สาวอวบชูรองเท้าพวงเรียกพนักงานขายมาสอบถาม

“ขอโทษด้วยค่ะ รุ่นนี้เหลือแต่เบอร์นี้เท่านั้น” พนักงานตอบ

“อะไรกัน รองเท้าเพิ่งจะวางขาย ทำไมสต็อกหมดเร็วนักล่ะ”

“ต้องขอโทษจริงๆ ค่ะ รุ่นที่คุณพี่ถืออยู่เป็นที่นิยมมาก ยังไงสัปดาห์หน้าลองมาดูอีกครั้งดีไหมคะ หรือไม่ก็ลองชมรุ่นอื่นไปก่อน”

“ไม่! ฉันจะเอาคู่นี้ ยังไงมันก็ต้องเป็นของฉัน” หล่อนพยายามยัดนิ้วอูมๆ กลับเข้าไปอีกครั้งจนสำเร็จ

“นี่คุณ ใส่ไม่ได้ก็อย่าเห็นแก่ตัวสิคะ ยังมีคนอื่นที่เขาต้องการรองเท้าคู่นี้เหมือนกันนะ” สาวคนแรกต่อว่า แทบอยากจะเข้าไปกระชากรองเท้าออกจากวางยายนั่น ทั้งที่ไม่ใช่ไรส์ตัวเองก็ยิ่งจะฉีนอยู่ได้

“แต่ฉันใส่ได้ ตกลง ฉันเอาคู่นี้ละ” หล่อนไม่สนใจ หยิบบัตรเครดิตจากกระเป๋าส่งให้พนักงานที่แสดงอาการสั่นไม่เข้าคายไม่ออกอย่างเห็นได้ชัด

“ขอโทษนะคะ” ดีไซเนอร์สาวทนไม่ไหว ออกโรงเบรกลูกค้าด้วยตัวเอง “ฉันว่าคุณอย่าซื้อรองเท้าคู่นี้เลยค่ะ”

“แล้วคุณมายุ่งอะไรด้วย” หล่อนย้อนกลับ หน้าตาเอาเรื่อง

ดีไซเนอร์สาวยิ่งกลับอย่างใจเย็น “คือฉันเป็นคนออกแบบรองเท้าคอลเล็กชั่นนี้ค่ะ รองเท้าคู่นี้ทำมาจากหนังที่ไม่ได้รองรับการขยายตัวของเท้าได้ดีเหมือนรุ่นอื่นๆ เพราะฉะนั้นรองเท้าคู่นี้คงจะใส่ไม่สบายสำหรับคุณเท่าไรนัก”

“แต่มันสวย ฉันอยากได้ ทนเจ็บนิดหน่อยคงไม่เป็นไรหรอก” แม้จะอ้างที่ดีไซเนอร์ตัวจริงมาให้ความคิดเห็น แต่กิเลสที่มีทำให้ลูกค้าสาวไม่สามารถตัดใจได้

“รองเท้าสไตล์อื่นๆ จะมาอีกในสัปดาห์หน้า ถ้าคุณอยากได้แบบนี้จริงๆ ารบกวอดใจรอนิดหนึ่งดีกว่านะคะ หรือถ้าคุณอยากได้รองเท้าสักคู่ในวันนี้ เดียวฉันจะพาคุณไปดูรองเท้าคู่อื่นๆ ที่สวยและเหมาะกับคุณให้เองค่ะ”

แม้ความสวยสง่าของรองเท้าคู่นี้จะทำให้สาวร่างอวบนึกถึงเล แต่ก็จริงที่ว่ารองเท้าเพียงไม่กี่วันก็จะได้รองเท้าที่พอดีกับตัวเองแล้ว คือต้องซื้อไปเพราะต้องการเอาชนะในวันนี้ สุดท้ายใส่ไม่ได้ก็ต้องโยนทิ้งไปอยู่ดี

“ก็ได้ ฉันจะซื้อคุณ” หญิงสาวยอมถอดรองเท้าส่งคืนให้พนักงานขาย ก่อนจะตามดีไซเนอร์สาวหน้าตาจิ้มลิ้มไปยังชั้นวางรองเท้าอีกมุมหนึ่งของร้านเพื่อลองรองเท้าคูใหม่ที่เหมาะสมกับตนเอง

“คุณจะลองรองเท้าคู่นี้เลยไหมคะ” พนักงานหันไปถามลูกค้าที่รออยู่

หญิงสาวขยับยิ้มด้วยความพึงใจที่กำลังจะได้เป็นเจ้าของรองเท้าอันน่าหลงใหลคู่นี้ แล้วก็เป็นอย่างที่คิด หล่อนสวมได้พอดีพอดี ทว่าเมื่อลองมองที่กระจก คิ้วเรียวยากกลับขมวดมุ่น

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” พนักงานถามขึ้น เมื่อลูกค้าเริ่มมีสีหน้าเปลี่ยนไป

หญิงสาวยังไม่ตอบ หันซ้ายขวามองเงาสะท้อนในกระจกอีกครั้ง ก่อนจะพบคำตอบที่ยากจะเปลี่ยนแปลงได้ สิวคล้ำเข้มของหล่อนช่างตัดกับรองเท้าขาวกับอีกาบาฟริก แม้รองเท้าจะทำให้คนตัวเตี้ยเช่นหล่อนสูงเพียวขึ้นมาก็ตาม ทว่าความสูงส่งก็ไม่ได้ช่วยให้หล่อนดูดีขึ้นได้ ขึ้นใส่ไปไหนคนคงได้หัวเราะเยาะกันตาย

“ฉันไม่เอาค่ะ” หญิงสาวตัดสินใจถอดคืนพนักงาน “ตอนที่เห็นก็ว่าสวย ใส่แล้วคงดูดี แต่พอลองเข้าจริงๆ ถึงรู้ว่าไม่เหมาะกับฉันเลยสักนิด เก็บเอาไว้ขายให้กับคนที่เหมาะสมเถอะค่ะ ขอบคุณมาก”

เออหนอ! บทจะแย่งก็แข่งกันแทบตาย พอจะไม่เอาก็ทิ้งไปง่ายๆ เสียอย่างนั้น ไม่เข้าใจเลยจริงๆ พนักงานสายหน้า นำร่องเท้ากลับไปวางยังชั้นโชว์ตามเดิม

“ลูกค้านั้นเขาไม่ซื้อแล้วหรอคะ” ดีไซเนอร์สาวถาม หลังจากดูแลลูกค้าคนเมื่อครู่เรียบร้อยแล้วออกมาเห็นเข้าก็แปลกใจ

“คะ เธอลองแล้ว บอกว่าไม่เหมาะกับตัวเอง” สีหน้าพนักงานแสดงออกว่าผิดหวัง แต่ดีไซเนอร์กลับยิ้มกว้าง นึกขึ้นชมหญิงสาวผู้นั้นเสียด้วยซ้ำที่กล้าตัดใจไม่หลงไปกับความสวยงามและลึมนึกถึงความเหมาะสม

ช่างไม่ต่างไปจากนิยามความรักที่หล่อเย็นและเพื่อนได้พบเจอเลยสักนิด...

รองเท้าบูต Thigh High Boots

บูตเทนิโอเข้าส้นสูง สัญลักษณ์ของสาวมั่น

๑

เสียงทะเลาะที่ดังอยู่หน้าบ้านสร้างความหงุดหงิดแถมรำคาญให้สาวร่างเล็กกะทัดรัดในชุดนอนกระโปรงยาว สวมแว่นสายตาทรงเหลี่ยมล้อมใบหน้ารูปไข่ หล่อนจำต้องวางดินสอสเก็ตซ์ลง พลงขยับเก้าอี้เอี้ยวตัวไปแง้มม่านโปรงหลังโต๊ะทำงานเพื่อสังเกตการณ์เสียหน่อย เห็นภาพหนุ่มสาวคนคุ้นเคยจุดกระซกกันไปมาอยู่บริเวณหน้ารั้วไม้ระแนงสีขาวสูงราวสองเมตร ถกเถียงกันด้วยบทสนทนาเดิมๆ ที่คนฟังแทบจะจำได้ทุกประโยค ทิชาส่ายหน้าแถมระอา ครั้นจะฟังต่อ เมื่อการโต้เถียงนั้นดูท่าจะไม่จบสิ้นลงง่ายๆ หล่อนเอื้อมมือไปหยิบหูฟังข้างโต๊ะมาสวม หวังใช้ท่วงทำนองเพลงบรรเลงของโมซาร์ทบำบัดความรำคาญใจ ก่อนจะถือโอกาสสู้งาน เข้าไปอัปเดตบล็อกของตัวเองในโลกอินเทอร์เน็ต

นอกจากหล่อนจะเป็นดีไซเนอร์ประจำให้กับ ‘The Shoes’ แปรนด์รองเท้าชื่อดังของเมืองไทยแล้ว ทิชายังเขียนบล็อกเป็นงานอดิเรกเพื่อแบ่งปันเรื่องราวที่ได้พบเจอในแต่ละวันให้กับเพื่อนในโลกออนไลน์ ห้วงเวลาที่ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างคนในบล็อกจึงเป็นช่วงเวลาที่ดีหาชมมากที่สุด เพราะทำให้เห็นมุมมองหลากหลาย เฉลียวๆ อาจได้แง่คิดที่ดีสำหรับใช้ในชีวิตประจำวันด้วยซ้ำ

“ทิชา!” ร่างโปร่งของใครบางคนมายืนอยู่หน้าโต๊ะทำงาน หล่อนตกอยู่ในภาวะอารมณ์ฉุนเฉียว จนพานหงุดหงิดที่เรียกไปไม่รู้กี่ครั้ง สาวในชุดนอนทรงกระสอบก็ยังไม่ยอมถอดหูฟังออกเสียที

“ได้ยีนหรือเปล่า เพื่อนเรียกหันมามองกันบ้าง” คนที่รอกันไม่ไหวกระซก

หูฟังออกมาเสียงเอง “สนใจฉันหน่อยสิ”

“อะไรของแก คนกำลังเขียนงานอยู่เห็นหรือเปล่า” ทิชาตำหนิ ทั้งที่
อุตุล่ำที่เลี้ยงไม่ยอมรับรู้ด้วยแล้ว ยังถูกกวนเข้าจนได้

“ฉันทะเลาะกับพี่พีทมาอีกแล้ว น่าเบื่อที่สุดเลย” ริมฝีปากเจือลิปสติก
สีแดงวาวตามสมัยนิยมเหยียดบึ้ง พลอยทำให้เครื่องหมายที่สวยหมดจดของวริษา
ไม่ชวนมองเอาเสียเลย

“แล้วมาบอกทำไม ฉันว่าเรื่องทะเลาะของแกกับไอ้พี่พีทมันเป็นกิจวัตร
ประจำวันไปแล้ว ลองไม่ตอบตักันสิแปลก” ทิชาใส่หูฟัง กลับไปสนใจคอมพิวเตอร์
ต่อ หล່อนไม่ค่อยตื่นตื่นไปกับวริษาเท่าใดนัก เพราะปัญหาของเพื่อนสาวเสมือน
เป็นละครหลังข่าวที่นำมาสร้างใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่าให้ดูจนเบื่อ

แรกๆ ทิชาก็เห็นใจวริษา เพราะพิรุฬห์แฟนหนุ่มของเพื่อนสาวทั้งหล่อเหลา
ทั้งมีดีกรีนเป็นนักเรียนนอก แถมยังมีชาติตระกูลร่ำรวยชนิดที่ว่าไม่ต้องทำงานก็มี
เงินใช้จ่ายไปตลอดชีวิต ด้วยคุณสมบัติเช่นนี้จึงไม่แปลกที่จะมีหญิงสาวมากหน้า
หลายตาถลาเข้าหาเหมือนผีเสื้อดมดอมเกสรดอกไม้ จนเป็นที่มาของวีรกรรมเจ้าชู้
นอกใจที่เล่าสามวันสามคืนก็ไม่มีวันจบสิ้น

“คราวนี้ฉันจะเลิกกับเขา เบื่อที่ต้องมารับรู้เรื่องผู้หญิงหน้าด้านพวกนั้น”
วริษาระบายลมหายใจ ล้มตัวนอนบนเตียงเพื่อนสาว แล้วกำหมัดทุบไปบนฟูก
หลายครั้งเพื่อระบายแค้น

“เซ็ง จีบเท่าไรก็ไม่หมดซะที”

“สันดานผู้ชายเจ้าชู้นะ โทษทีนะ ถ้าใช้คำแรงไปหน่อย”

“ไม่แรงหรอก มันตรงเผงเลยละ” วริษาพลิกตัวเอามือเท้ากางไว้ “แกว่า
ฉันคิดถูกแล้วใช้ใหม่ที่จะเลิกกับเขา”

“เออสิ ถ้าทำได้ กลัวแต่จะไม่ทำจริงมากกว่า”

“ฉันจะเลิก เลิกจริงๆ คอยดูก็แล้วกัน”

เพื่อนสาวร่วงเลิกตัวดตามองอย่างปราชัย พันธะรอล่วงหน้าได้เลยว่าวริษา
ทำไม่ได้แน่ เพราะเจ้าหล่อนพูดอย่างนี้มานับครั้งไม่ถ้วน แต่พอพิรุฬห์มาง้อด้วย
คำพูดหวานๆ พร้อมดอกไม้ช่อโต แถมด้วยของกำนัลราคาเนียดแสนอีกสักหน่อย

คนที่ไม่เคยรักษาคำพูดก็ยอมคืนด้ายๆ

“แล้วนี่ทำอะไร ออกแบบรองเท้าส่งคุณพ่่าวอยู่เหรอ” วิชาลุกไปหยิบสมุดสเก็ตช์แบบของเพื่อนขึ้นมาดู “คราวนี้เป็นคอลเล็คชั่นแบบไหนล่ะ ขอหุเริด ใส่แล้วสง่างามเหมือนเจ้าหญิงเลยได้ไหม” วิชาเสนอความคิดทั้งในฐานะผู้หญิงคนหนึ่งและฝ่ายประชาสัมพันธ์ของแบรนด์

หล่อนและทิดาเป็นเพื่อนรักที่สนิทกันมาตั้งแต่สมัยมัธยม เพราะเป็นคนจังหวัดเดียวกันและเอนทรานซ์ไม่ติดด้วยกันทั้งคู่ จึงชวนกันเข้ามาเรียนต่อในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ กระทั่งได้เข้าทำงานในบริษัทเดียวกัน คุณทักษิณา มารดาของทิดากลัวลูกสาวจะลำบาก จึงควักกระเป๋าซื้อบ้านหลังนี้ให้วิชาเลยได้อานิสงส์เข้ามาเป็นผู้อาศัย โดยจ่ายค่าเช่าห้องให้ทิดาในราคาเพื่อนสนิท พร้อมแชร์ค่าใช้จ่ายต่างๆ ในบ้านร่วมกับผู้เช่าอีกสองคน

“ทำไมต้องเจ้าหญิงด้วย ฉันว่าแบบนั้นมันบาร์บี้เกินไปหน่อย”

“เชื่อเถอะทิดา ไม่มีผู้หญิงคนไหนหรอกที่ไม่เคยฝันอยากเป็นเจ้าหญิง ร้อยทั้งร้อยอยากใส่รองเท้าส้นสูงเดินเคียงคู่ไปกับเจ้าชายรูปงามด้วยกันทั้งนั้น อีกอย่างส้นสูงช่วยเสริมบุคลิกภาพของเราให้ดูดีขึ้นด้วยนะ” วิชาใส่รองเท้าส้นสูงอยู่เป็นนิจจึงค่อนข้างคลั่งไคล้รองเท้าประเภทนี้มาก

“นั่นมันแกที่คิดแบบนั้น ยังมีผู้หญิงอีกหลายประเภทที่เขาไม่นิยมส้นสูง ฉันเองก็ไม่ชอบเหมือนกัน เพราะเดินลำบาก แล้วยังเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ ลู่วกรองเท้าผ้าใบหรือรองเท้าแตะก็ได้ ใส่สบายแถมคล่องตัวด้วย”

“แกถึงได้โหลดเตี้ย ไม่เตะตาผู้ชายอยู่แบบนี้ล่ะ” วิชาเหยียดริมฝีปากดูแคลน หล่อนเป็นพวกแฟนนิสตั้ที่ต่อต้านผู้หญิงที่ไม่ชอบดูแลตัวเองทุกประเภท และหนึ่งในนั้นรวมทิดาอยู่ด้วย หล่อนพยายามเขินอย่างไรก็ไม่ขึ้น “ตัวเองเป็นดีไซเนอร์แท้ๆ ทำไม่ถึงไม่คิดทำสวย แต่งตัวให้ดูดีสมกับความเป็นผู้หญิงบ้าง เชื้อฉันหะ อย่างแกอะ แต่งหน้า ทำผม นุ่งกระโปรงสั้นเข้าหน่อย ซักร้านหนุ่มๆ ในออฟฟิศจะตามกันเป็นพรวน”

“ก็มันไม่ใช่ฉันสักนิด บุคลิกไครบุคลิกมัน อย่ามาล้อเล่นกันหน่อยเลย กลับไปจัดการเรื่องของตัวเองให้รอดก่อนเถอะ” ทางเสียงตัวตลกขึ้นมาเล็กน้อย

ตามประสาสาวซีหุดหิด

“พูดแบบนี้ หว่าฉันตัดพีพีทออกไปจากชีวิตไม่ได้ซีหุลละ” คนถูก
ปราชญ์มีอารมณ์ขึ้นบ้าง

“ถามตัวเองก่อนเถอะผน ถ้าไม่รักไม่ชอบ จะเลิกกันก็ไม่ผิดหรอก แต่
ถ้าไม่รัก แล้วยังกักความสัมพันธ์ไว้แบบนี้ ตัวแกมีความสุขขึ้นหรือ”

“แกก็เห็นว่าฉันบอกเลิกไปไม่รู้กี่ครั้ง แต่เขาต่างหากที่ไม่ยอมตัดใจ”

“ตอบข้อข้างเดียวมันไม่ดังหรอกนะยะ ถ้าไม่เด็ดขาดซะอย่าง อะไรต่อ
มิอะไรก็คาราคาซังอยู่แบบนี้แหละ”

“หมายความว่าทุกอย่างเป็นความผิดของฉันสิ” วริษาฮึดฮัด กระตืบเท้า
ใส่ “คอยดูไปแล้วกันว่าคราวนี้ฉันจะทำได้จริงอย่างที่พูดหรือเปล่า ถ้าทำได้ แก
ต้องยกมือขอโทษฉันด้วย”

“เออ ทำได้จริงฉันยอมกราบเท้าด้วยเลยเอ้า” วิชารับคำท้า มันใจมากกว่า
จะไม่มีวันนั้น วริษาทวัดค้อนทิ้งท้ายก่อนหันกลับไปพักพ่อนในห้องของตนเอง

เวลาผ่านไปด้วยความเจียบสงบ ไม่มีเรื่องราวให้รักใจ วิชากลับมา
สมาธิอยู่กับการออกแบบรองเท้าในคอลเลคชั่นใหม่ของหล่อนอีกครั้ง ผลงานที่
ต้องเร่งออกแบบเพื่อให้ทันโชว์ในงานแฟชั่นวีคที่จะจัดขึ้นในอีกหกเดือนข้างหน้า
ซึ่ง ‘คุณมะพร้าว’ หรือ ‘คุณพรวัว’ สาวใหญ่นายจ้างหล่อน ฝากความหวังไว้นักหนา
ว่าจะต้องสร้างกระแสและทำยอดขายให้ทะลุเป้าเหมือนคอลเลคชั่นก่อนหน้าที่วิชา
เคยสร้างเอาไว้ จนหล่อนถูกยกให้เป็นเบอร์หนึ่งของบริษัท

แต่ ‘มือหนึ่ง’ กลับสมองที่บอย่างหนักกับคอนเซ็ปต์รองเท้าที่ยังหาจุดคลิก
ไม่ลงตัว

วิชามองภาพล่าสุดที่ได้ร่างแบบไว้ ก่อนฉีกหน้านั้นแล้วขยำทิ้งลงถังขยะ
ดูเหมือนหล่อนกำลังเอาไอเดียเก่าที่เคยประสบความสำเร็จมาয়ারวมมิตรขายใหม่
บางทีหล่อนควรสร้างอะไรแปลกใหม่ให้กับวงการแฟชั่น ต้องเป็นอะไรที่ยังไม่มี
ใครกล้าทำมาก่อน แต่ถ้าพิลึกเกินกว่าจะสวมใส่ได้ในชีวิตจริงก็ไม่ไหว หล่อน
ต้องการความธรรมดาที่ไม่ธรรมดา และสามารถตอบโจทย์บุคลิกของผู้หญิงได้
ทุกสไตล์

“เฮ้อ!”

คิดอย่างไรก็คิดไม่ออก หรือหล่อนจะก้าวมาถึงจุดอิมพัลส์ของการเป็น ดีไซเนอร์เสียแล้ว ที่น่ากลัวไปกว่านั้น พรุ่งนี้คุณมะพร้าวต้องขอความคืบหน้า ของงานแน่ คราวนี้ละ ยายทิดาเอ๋ย จากมือหนึ่งไม่แคร์แล้วต้องตกกระป๋องไปเป็น มือบ๊วยแหงๆ

คำคืนแห่งความหวาดหวั่นนั้นทำให้ทิดาอนหลับไม่สนิท หล่อนสะดุ้งตื่นจาก ผันร้ายมาสองครั้ง และหลับๆ ตื่นๆ กระทั่ง ‘เจ้าเจี้ยก’ นาฬิกาปลุกตุ๊กตาลิงสวม ชุดนักดนตรีวงโยธวาทิตตีฉาบดังอยู่ข้างหู

ถึงเวลาที่ต้องตื่นไปทำงานแล้วหรือนี่!

ทิดาโผล่มือจากใต้ผ้าห่มปิดปมทำงาน ‘เจ้าเจี้ยก’ ก่อนเอากลั้วมาอังหน้าผาก และลำคอ เพื่อว่าจะตัวร้อนเป็นไข้ขึ้นมาก็จะทันหันจะได้มีข้ออ้างลางานเสียเลย

อนิจจา! ความคิดเจ้าเล่ห์ไม่ค่อยตามไปกับร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง ไฉนวัยสาวสะพร่ง หญิงสาวจำต้องลุกขึ้นมาปฏิบัติภารกิจส่วนตัวอย่างยอมรับ ความเป็นจริง

หญิงสาวร่างเล็กลงบันไดมาอย่างเชื่องช้า ก่อนทำจุมพิตเมื่อได้กลิ่น อาหารหอมฉุยลอยขึ้นมาจากครัว กระตุ้นอะดรีนาลินในร่างกายให้กระฉับกระเฉง รวากับมีปฏิหารย์ ทิดาแทบจะวิ่งลงบันไดมาสวมทับกับวริษาซึ่งนั่งหน้าแป้นกิน ข้าวเช้าหน้าไปก่อน พร้อมกับสมาชิกอีกคนที่อาศัยอยู่ภายใต้หลังคาเดียวกัน

“ไม่รู้ว่่าอุ่นกลับมาอนบ้าน โชคดีจัง เช้านี้เลยได้ทานข้าวต้มแสนอร่อย” ทิดายัมประจบให้อุษณา สมาชิกอายุน้อยที่สุดในบ้านซึ่งมีฝีมือทำอาหารไม่เป็น สองรองใคร “ว่าแต่กลับมาตอนไหน พี่ไม่เห็นรู้เรื่อง”

“เมื่อเช้านี้เอง พอมาถึงเจ๊ฝนก็ขอให้ทำข้าวต้มให้เลย” อุษณาอายุอ่อนกว่า ทุกคนสองปี มีบุคลิกสดใส ร่าเริง และกวนเป็นทีหนึ่ง หล่อนมักเรียกพี่สาว ทุกคนในบ้านว่า ‘เจ้’ ทุกคำ ทั้งที่พวกหล่อนก็ไม่ได้มีต้นตระกูลเป็นคนจีนเสียหน่อย

“ตายแล้วไอฝน ไปกวนน้องเขาทำไม คนเพิ่งกลับมาเหนื่อยๆ ไม่มีความ เกรงใจเอาซะเลย” ทิดาตำหนิเพื่อนรักที่ทำอะไรไม่ค่อยเป็น ทุกเช้าหากอยู่กัน

สองคน ทั้งคู่จะกินอะไรง่าย ๆ อย่างขนมปังและกาแฟสักแก้ว”

“ไม่เป็นไรหรอก แค่ข้าวต้มเอง แป้งเดียวก็เสร็จ อีกอย่างอุ่นไม่เหนียวเท่าไรด้วย เพราะนอนที่ออฟฟิศมาแล้ว” สาวผมทรงกะลาครอบ ดูเก๋ในสไตล์ตัวเองคลี่ยิ้มกว้าง แสดงให้เห็นว่าไม่ค่อยจะคิดมากกับเรื่องจุกจิกหยาบหยาบเหล่านี้

อุษณาทำงานเป็นฝ่ายศิลป์ ทำพรีอปส์ประกอบฉากอยู่ในรายการเกมโชว์ชื่อดัง งานของหล่อนไม่ค่อยเป็นเวลา ส่วนมากจะกลับดึกหรือสว่างเป็นประจำ

“นี่เจ้หนาวไปทำงานแล้วหรือคะ” หล่อนถามหาพี่สาวแท้ๆ ซึ่งเคยเป็นแพทย์ผ่าตัดไส้ติ่งให้ทิดา เมื่อทั้งคู่ได้พบปะพูดคุยกันจนถูกอรรถาัยและสนิทสนมก็กลายเป็นเพื่อนในที่สุด พอหล่อนรู้ว่าน้ำหนาวมีปัญหาและต้องการที่อยู่ใหม่ ทิดาจึงชักชวนให้มาอาศัยอยู่ร่วมกัน ก่อนอุษณาจะตามมาอยู่ด้วยอีกคน

“ยังไม่กลับมาจ๊ะ แต่เมื่อวานไม่ได้เข้าเวร สงสัยคงไปเที่ยวอย่างเคยละมัง” วริษาส่งสายตาเป็นนัยกับอุษณา ก่อนยิ้มกริ่มมุกมอยู่คนเดียว เพราะรู้ว่าคำว่า ‘เที่ยว’ นั้นมีความหมายเช่นไร

“เมื่อไหร่หนาวจะเลิกทำตัวแบบนี้ซะที เกิดใครรู้เข้าละก็เสียชื่อตายเลย” ทิดาโคลงศีรษะอย่างระอา ในบรรดาสมาชิกทั้งหมด เจ้าหล่อนคือ ‘เจ้เบียบ’ ประจำบ้าน ทิดามักวางตัวเป็นคุณครูควบคุมความประพฤติของทุกคนอยู่เสมอ ยิ่งพฤติกรรมที่อยู่นอกกรอบแบบที่น้ำหนาวชอบด้วยแล้ว ‘เจ้เบียบ’ ยิ่งรับไม่ได้เข้าไปใหญ่

“ใครก็ได้ช่วยบอกทีเถอะว่าการไปเที่ยวแบบนั้นมันช่วยให้ชีวิตของเราดีขึ้นยังงัย มีแต่จะเปลืองตัว เปลืองเงินมากกว่า”

“แห่ม! ทิดา อย่าทำเป็นยายแก่คร่ำครี แต่ไรเดียงสาไปหน่อยเลย ไม่รู้จริงหรือว่าเรื่องทำนองนั้นช่วยแก้เครียดได้ชะงัดนักละ แถมยังทำให้เรามีชีวิตชีวาเหมือนดอกไม้ตูมๆ ที่พอได้รับน้ำเย็นชุ่มฉ่ำก็กลับบานขยายออกมาเต็มที่ยังงัยละ”

“ทะเล้งแล้วฝน พุดอะไรนะ ฟังแล้วจี้กต๋ยชะมัด” ทิดาลูบแขนที่ขนลุกชันไปหน้าแดงเรื่อเพราะเปลือยสภาพตามคำเปรียบเปรยของแม่สาวเปรี้ยว “ทำเป็นพวกหัวสมัยใหม่ไปได้ แทนที่จะห้ามเพื่อน กลับเห็นดีเห็นงามด้วยซะนี่”

“ก็เพื่อนมีความสุข จะห้ามไปทำไมกันเล่า จริงไหมน้องอุ่น ช่วยบอกให้

ป้าแก่คนนี้รู้ทีลี ว่าการมีผู้ชายอยู่ข้างๆนะ มันสุขี่สโมสรแคไหน” วริษาโอบไหล่ อุษณาหาพวก สาวผมทรงกะลาครอบหัวเราะคิกคัก

“เรื่องนี้ฉันเห็นด้วยนะ ต่อให้พูดจนปากฉีกยังไง เจ้านาวก็ไม่เลิกเที่ยว กลางคืนแบบนั้นหอรอก เรายู่ห่างๆอย่างห่างๆกันดีกว่า พี่สาวอุ่นไต้แล้ว รู้หอรอก ว่ากำลังทำอะไรอยู่”

รู้ว่าทำอะไรกับรู้อะไรผิดอะไรชอบนี้ไม่เหมือนกันสักหน่อย ทิชาไม่อยาก ให้น้ำหนาวทำตัวเป็นผู้หญิงเสเพล เทียวกลางคืนไม่ต่างไปจากผู้ชายรักสนุกทุก อาทิตย์เช่นนี้ หากใครรู้จะไม่เป็นผลดีกับอาชีพศัลยแพทย์ของหล่อน แม้ยุคสมัย จะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาจนผู้หญิงมีสิทธิมากกว่าสมัยก่อน แต่เชื่อว่าต้อง เลียนแบบพฤติกรรมของผู้ชายไปเสียหมด

ทิชารู้ว่าน้ำหนาวมีแนวคิดที่ค่อนข้างรุนแรงเกี่ยวกับสิทธิระหว่างชายหญิง เธอมองว่าผู้หญิงสามารถทำทุกอย่างได้เหมือนกับผู้ชาย เผลอๆอาจทำได้ดีกว่า ด้วยซ้ำ จึงไม่มีความจำเป็นใดๆที่เราจะต้องทนให้เพศซึ่งได้ชื่อว่า ‘แข็งแรงกว่า’ มากดขี่ได้

แนวคิดแบบเฟมินิสต์เช่นนี้แทรกซึมอยู่ในตัวทิชาบ้างเหมือนกัน แต่ ไม่มากเหมือนกับน้ำหนาว เนื่องจากทิชาเติบโตมาในครอบครัวที่ค่อนข้างจะหัวเก่า ผู้หญิงต้องให้เกียรติผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้าในการเป็นหัวหน้าครอบครัว แม้ตอนนั้น หล่อนจะเห็นมารดาเปลี่ยนบทบาทจาก ‘ช้างเท้าหลัง’ ขึ้นมาทำหน้าที่ ‘ควาญช้าง’ แล้วก็ตาม

พฤติกรรมของน้ำหนาวทำให้ทิชาไม่สบายใจ ด้วยรู้ว่าไม่สามารถออกโรง ตักเตือนได้ หล่อนพยายามปลง ขนาดน้องสาวแท้ๆของแพทย์สาวยังแค่ขอ ดูอยู่ห่างๆ นับประสาอะไรกับคนนอกเช่นหล่อนจะเสนอหน้าเข้าไปยุ่งาย ได้แต่ หวังว่าน้ำหนาวจะกลับมาใช้ชีวิตอย่างถูกครรลองคลองธรรมเข้าสักวันหนึ่ง

เรือนร่างกลมกลิ้งอัมเอบไปทุกสัดส่วนได้ผ่านนมสีขาวยับไหวเล็กน้อย เมื่อรู้สึก ถึงสัมผัสลึบไล้ประพรมอยู่แถวลำคอ ก่อนลมหายใจอุ่นๆ จะเคลื่อนไหวย่าง เร็วกร็องเร่ยลงไปยังแผ่นหลัง ส่งผลให้ผิวเนื้อเนียนแดงระเรื่อด้วยความวาบวาม

“อย่าน่า กันต์” น้าหนาวพลิกตัวตะแคงรับแสงอาทิตย์ยามเช้าที่ลอดผ่านม่านหน้าต่าง ขับผิวกายสีน้ำผึ้งผุดผ่องชวนหลงใหลมากยิ่งขึ้นในสายตาชายหนุ่ม แม้จะอยากสัมผัสเนื้อกายหล่อนอีกครั้ง แต่กันต์เลือกจะไม่เข้าซื้อ แล้วชลบงข้างกายเพราะรู้ว่าลูกค้าสาวรายนี้ไม่ชอบผู้ชายที่พูดไม่รู้เรื่อง

“เข้าแล้วเหรออ” หล่อนถามอู้้อี้ เผยเปลือกตากุ่สวย เมื่อต้องแสงอาทิตย์ เขาก็หลุบลงใหม่ “เธอไปอาบน้ำก่อนแล้วกัน ฉันนอนต่ออีกนิด”

“ทำไมไม่อาบด้วยกันล่ะครับ เมื่อคืนผมทำคุณเพลียมากหรือไง ดูสิหลับไม่ยอมตื่น” กันต์กระเซ้ากรู่มกริม ผงปลายจมูกโด่งลงบนแก้มอ้อมเอิบอย่างอดใจไม่อยู่ “ผมดูแลคุณดีใช่ไหม พอใจหรือเปล่า”

หลังการทำงานเขาต้องถามคำถามเช่นนี้กับลูกค้าเสมอ อาชีพโฮสต์ ความพอใจของลูกค้าถือเป็นสิ่งสำคัญ เกิดบริการไม่ดีไม่ถูกใจขึ้นมา รายได้จะหดหายไปตามความพึงพอใจ แต่เท่าที่ผ่านมายังไม่มียูกค้าคนไหนเลิกใช้บริการของเขาเลยสักคน แม้กระทั่งขาประจำคนนี้

กันต์มันใจในเสน่ห์ของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นหน้าตาหล่อคมคาย รูปร่างกำยำ ในวัยยี่สิบต้นๆ กับลีลาบนเตียงที่ไม่เป็นสองรองใคร แม้ต้องอาศัยการฝึกฝนจะว่าเป็นศาสตร์ประเภทหนึ่งก็ได้ เขาจะต้องสังเกต และทำตามความต้องการของลูกค้าแต่ละคน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นหญิงวัยทำงาน แม่บ้าน และแม่ม่ายที่พวกเธอต่างมีประสบการณ์มาพอสมควร หากยังต้องการใครสักคนเข้ามาเติมเต็มอารมณ์ทางโลกีย์นั้นให้สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น

“เธอก็ดูแลฉันดีเหมือนทุกครั้งนั่นแหละ” น้าหนาวพลิกตัวหันกลับมาเตะปลายกางเกงหนุ่มรุ่มน่องเบาๆ “คราวนี้จะทบิให้พิเศษด้วย เงินอยู่ในกระเป๋า หยิบให้หน่อยสิ”

“ไม่ต้องหรอก ผมทำให้คุณด้วยความเต็มใจ”

“ได้ยังไง นี่เป็นธุรกิจ ฉันซื้อ เธอขาย รับเงินไปถูกต้องแล้ว”

“แต่คุณไม่ใช่ลูกค้าสำหรับผม” กันต์เพิกเฉยที่จะทำตามความต้องการของอีกฝ่าย “ผมรักคุณนะหนาว”

“ขอร้องเถอะกันต์ หยุดความคิดแบบนี้ ไม่อย่างนั้นฉันจะเลิกใช้บริการเธอ”

น้ำหวานไม่ชอบฟังคำว่า ‘รัก’ แม้ชายหนุ่มผู้นี้จะเฝ้าบอกหล่อนมานับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่ที่ได้รู้จักกันมาก็ตาม

“คุณไม่เชื่อผมหรือไง” เขาตัดพ้อ

“ฉันไม่เชื่อในความรัก เธอยังไม่รู้จกคำคำนี้ดีพอหรือ” ความรักใช้จะมีแต่ความสุข มันยังมีความทุกข์ระทมอยู่ด้วย หล่อนรู้ซึ่งถึงความรู้สึกนั้นเป็นอย่างดี

“นั่นเพราะคุณมีอคติมากกว่า ถึงไม่ยอมเปิดใจรับรู้ความรู้สึกของผม” ถึงจะรู้แคว່ว่าน้ำหวานเป็นสาวโสด เป็นหมอ แต่เขาก็ไม่รู้จกชีวิตส่วนตัวของอีกฝ่ายมากนัก เพราะหญิงสาวไม่เคยปริปากเล่า ทว่าก้นดลละเอียดอ่อนและช่างสังเกตมากพอจนสัมผัสได้ว่า ภายใต้วัยเยาว์และความเยือกเย็นที่ปิดตายนั้นมีความเจ็บปวดบางอย่างซุกซ่อนอยู่

น้ำหวานหยิบผ้าขนหนูบนโต๊ะข้างเตียงพันรอบตัว เดินอ้อมไปอีกฟากหนึ่ง เปิดกระเป๋าสตางค์และส่งเงินให้ชายหนุ่มเป็นการตัดบทสนทนา

“รับไปซะ นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะเจอกัน” ดวงตาเย็นเฉียบดั่งน้ำแข็ง แสดงออกว่าไม่ได้พูดเล่น ตลอดสองปีที่ผ่านมา แม้ก้นดลจะเป็นชายหนุ่มเพียงคนเดียวที่ทำให้หล่อนพอใจมากที่สุด แต่ถ้าเขายังไม่รู้จกสถานะของตัวเองด้วยการพยายามรุกร้าเข้ามาในเส้นที่หล่อนคั่นเอาไว้ น้ำหวานคงจะไม่ทนด้วยอีก

“อย่าทำแบบนี้สิครับ ผมไม่พูดเรื่องพวกนี้แล้วก็ได้ อย่าตัดขาดผมเลยนะ” ก้นดลรั้งเอาไว้หล่อนมากอดซุกกราวเด็กน้อยที่ต้องการความรัก ความอบอุ่น ทั้งที่รู้ว่าผู้หญิงตรงหน้ามอบให้ได้เพียงความเยือกเย็นเป็นการตอบแทน

เขารักน้ำหวานเพราะอะไร บางทีชายหนุ่มยังนึกสงสัยในตัวเอง...เธอไม่ใช่สาวที่สวยสะกดตา แต่ด้วยใบหน้าเกลี้ยงเกลาเด่นด้วยดวงตาสีนิล ไร้ความรู้สึกอยู่เป็นนิจนั้น กลับเหมือนสายล่อฟ้าที่ทำให้เขากระเสือกกระสนที่จะค้นหา แม้ในขณะมีสัมผัสกันจะรับรู้ว่าหล่อนไม่ใช่ น้ำแข็งที่ละลายไม่ได้ หากความร้อนแรงแผดเผานั้นก็กลับกระจายความอบอุ่นให้แก่คนที่ต้องดิ้นรนสู่ชีวิตเช่นเขา

“จำไว้นะก้นดลว่าฉันไม่ชอบผูกมัดกับใคร เธอเป็นคนที่ฉันนึกถึงเสมอ หากพอใจจะอยู่ในที่ของตัวเอง”

วูบหนึ่งที่เห็นตาปรอยๆ ของเขาแล้วรู้สึกสงสาร น้ำหวานจึงเคลื่อนไหวมือ

ลูบไล้เส้นผมบนศีรษะของชายที่มีอายุน้อยกว่าน้องสาวหล่อนเป็นการลอบใจ
กันตรึงฟังคำเตือน แต่ไม่ได้ให้สัญญาว่าจะทำตามที่ต้องการ

เกือบแปดโมงเช้า ทั้งคู่ลงมาเช็กเอาท์ที่ล็อบบี้ น้ำหนาวเดินนำกันตมามาก่อนที่จะ
ชะงักอยู่บริเวณทางเดิน เมื่อมองตรงไปข้างหน้าแล้วพบร่างชายวัยสี่สิบกลาง ๆ
กำลังคลอเคลียอยู่กับสาวแรกรุ่นบริเวณเคาน์เตอร์ ไม่รู้ว่าเจ้าหล่อนกระซิบอะไร
จึงทำให้ชายผู้นั้นโน้มหน้าลงมาหอมแก้มเสียพอดีใหญ่

“เช็กเอาท์คะ” น้ำหนาวทำเมินต่อภาพที่พบ เดินเข้าไปส่งคีย์การ์ดคืนให้แก่
พนักงาน ลำเนียงเสียงของหล่อนคงไปขัดวิมานหวานของคนทั้งคู่เข้า หนุ่มใหญ่
จึงหันมามอง

“หนาว!” อนันต์ชยตกใจ แม้จะห่างกันไปนาน แต่การได้พบอดีตภรรยา
ในสถานการณ์เช่นนี้ ทำให้เขาเสียวสันหลังอย่างบอกไม่ถูก

“ไม่เจอกันนานนะคะ” น้ำหนาวเอ่ยทักอดีตสามี หล่อนปรายตาไปทาง
สาวรุ่นที่ใส่ชุดรัดรูป เว้าหน้า โഴยเนืออกคัพซีไม่เกรงสายตาใครแล้วว่า “มหา
ความสุขหรือคะ”

“แล้วคุณล่ะทำอะไร” อนันต์ชยสำรวจชายหนุ่มหน้าละอ่อนที่เข้ามายืน
ข้างกายหญิงสาวเช่นเดียวกัน

“มหาความสุขค่ะ” หญิงสาวยิ้ม ไม่จำเป็นจะต้องปกปิดแต่อย่างใด
อนันต์ชยกะพริบตาปริบ ๆ คิดว่าถูกอำเสียมากกว่า

“คุณดูเปลี่ยนไปมากเลยนะ” อนันต์ชยรำพึง มองหล่อนซ้ำแล้วซ้ำอีก
เขาและหล่อนไม่พบหน้ากันมาสองปีกว่า น้ำหนาวดูสวยสง่าขึ้น ทั้งทรงผม การ
แต่งตัว ทั้งภาพผู้หญิงเซ็กซี่ที่ขอบสวมเสื้อเซ็กซี่ตัวใหญ่และกระโปรงยาว
คลุมเข่า กลายเป็นสาวทันสมัยในชุดเข้ารูปกระโปรงสั้น เน้นทรวดทรงอัมเอิบ

“หรือคะ” น้ำหนาวขยับยิ้มในหน้า “แต่คุณยังดูไม่เปลี่ยนไปเลยนะ”
หล่อนไม่ได้หมายถึงรูปร่างหน้าตาเท่านั้น แต่หมายรวมถึงพฤติกรรมของเขาด้วย

“ครับ ผมยังเป็นคนเดิมเสมอ คุณสบายดีนะ”

“ค่ะ ฉันเป็นสุขดี ขอตัวก่อนนะคะ” น้ำหนาวบอกหลังชำระค่าโรงแรม

เรียบร้อย

กันต์เดินตามน้ำหนาวออกไปยังลานจอดรถ รู้สึกสะอิดใจกับหนุ่มใหญ่ หน้าตาบอกรูปร่างอวบอ้วนเงินร้อยเปอร์เซ็นต์ จึงอดถามไม่ได้

“นั่นใครหรือครับหนาว”

“คนรู้จัก อย่าไปใส่ใจเลย วันนี้มีเรียนเช้าหรือเปล่า” หญิงสาวตอบเมื่อก้าวเข้าไปนั่งในรถเก๋งญี่ปุ่นสีชาวรุ่นยอดนิยม

“มีครับ แต่คุณส่งผมที่หน้าปากทางก็ได้นะ จะได้ไม่ไปทำงานสาย”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันไปรับเธอมา ก็ต้องพาไปส่งให้ถึงที่สิ” น้ำหนาวขับรถไปตามเส้นทางในเมืองอย่างคุ้นเคย ก่อนจะแล่นเข้าไปยังบริเวณหอพักนักศึกษาในมหาวิทยาลัย

दनัยสาวเท้าลงบันไดตึกมายังโถงกลางของหอพักนักศึกษาชาย ก่อนจะเดินออกไปยังลานจอดรถจักรยาน พาหะหลักของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ใช้สัญจรไปมาระหว่างตึก แต่เมื่อพบร่างสูงของเพื่อนก้าวลงจากรถเก๋งเจ้าประจำก็หยุดรอหลิวต่ายยิ้มกริ่มกริ่มให้

“กลับเข้าอีกแล้ว เมื่อคืนไปกับพี่หนาวมาละสิ” กันต์พยักหน้ารับ ในหน้ามีรอยยิ้มเจือตามประสาผู้อุ้มสุข

“น่าอิจฉาชะมัด เมื่อไหร่ฉันจะเจอลูกค้ำสาวๆ แบบนี้บ้างวะ เบื่อแล้วพวกสาวใหญ่ ถึงจะเงินหนักก็เถอะ” ดนัยแอบแซะ เขาเป็นหนุ่มไซด์ไลน์เช่นเดียวกับกันต์ ทั้งยังฮ็อตในระดับสูงลิ่ว “ลองแนะนำให้พี่หนาวเปลี่ยนรสชาติดูบ้างสิ รับรองว่าฉันจะดูแลเป็นอย่างดี ไม่ให้น้อยหน้าแก่เลย”

“ฝันไปเถอะ ไอ้นัย” กันต์ตบแก้มเพื่อนเบาๆ “หนาวไม่มีวันให้บริการของใครอีกนอกจากฉัน และเขาก็ห้ามเยี่ยมเข้ามาใกล้เด็ดขาด ถ้าไม่ยกโดนนี่” กำปั้นแน่นๆ ฉีกตบผ่านปลายจมูกदनัยที่ใช้ความว่องไวหลบไปได้แบบเส้นยาแดงผ่าแปด

“แต่ฉันก็ต้องหวงด้วย ลูกค้ำนะโว้ย ไม่ใช่แฟน อย่างก็ลิเพื่อน”

“หนาวไม่ใช่ลูกค้ำ แต่เป็นผู้หญิงของฉัน ได้ยินไหม” เขากะซาคคอเลื้อย

दनัยเข้ามา

“เออๆ ไม่ยุ่งก็ได้” ดนัยยกมือยอมแพ้

กัณฑ์ร้านจะต่อล้อต่อเถียงด้วย จึงก้าวยาวๆ ขึ้นบันไดไปยังห้องพัก อันที่จริงเขาคงจะไม่มีวันได้เจอน้ำหนาว ถ้าไม่ได้दनัยชักนำเข้าสู่การเป็นโฮสต์ จากเด็กบ้านนอกเข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพฯ ความเป็นหนุ่มหล่อสูงยาวเข้าที จึงถูกชวนให้เข้าสังกัดโมเดลลิ่ง จนได้รู้จักกับदनัย แต่การแข่งขันในวงการเข้มขัน หน้าตาดีเพียงอย่างเดียวก็ใช้ว่าเป็นใบเบิกทางไปสู่เป้าหมายได้สำเร็จ ทั้งสอง จึงถูกต้นสังกัดหว่านล้อมให้เบนเข็มไปถ่ายภาพแนวปลุกใจเสือป่าของกลุ่มชายรักชาย ไปจนถึงการแสดงเป็นพระเอกหนังโป๊ ดนัยยอมรับงานนี้ด้วยความคึกคะนอง ต่างจากกัณฑ์ที่ปฏิเสธมาแต่แรก ก่อนจะเดินเข้าสู่ทางเลือกใหม่อีกครั้งด้วยอาชีพที่คอยดูแลและบำบัดความเหงาให้กลุ่มสตรีที่ต้องการไถ่ถอนจากชายหนุ่ม แม้รายได้จะดี แต่ก็ยังไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย ทั้งค่าเทอมและเงินที่ต้องส่งกลับไปให้ที่บ้านเพื่อเลี้ยงดูแม่และน้องอีกสองคน

ครอบครัวเขาเป็นเกษตรกรปลูกข้าวที่โดนพิษน้ำท่วมเล่นงานอยู่เป็นประจำ พอทำใจรับกับสภาพล้มแล้วลุกไม่ได้ ตัดสินใจจบชีวิตตัวเองลง กัณฑ์จึงกลายเป็นเสาหลักของครอบครัวตั้งแต่วันนั้น

“ฉันว่าถ้านายปลื้มพี่หนาวเขาจริง ๆ ก็จับให้อยู่มือเลยสิ จะได้มีคนเลี้ยง ไม่ต้องเสียเวลาหาเงินให้เมีย” ดนัยตามมายุส่ง

กัณฑ์เองก็คิดเช่นนั้น เขาต้องการครอบครองหล่ออย่างถาวร แต่ไม่ต้องการให้หล่อมาเลี้ยงดู

“เลิกพูดเรื่องไร้สาระได้แล้ว มีเรียนไม่ใช่หรอไง ผ่าเกลเซอร์ไปก่อนนะ เดี๋ยวฉันตามไป” กัณฑ์เปิดตู้เสื้อผ้า อยากอาบน้ำอีกสักกรอบเพื่อเปลี่ยนชุดใหม่

“เออเนี่ย ฝ่ายการเงินเขาฝากนี่มา รีบไปจัดการให้เรียบร้อยด้วยละ” ดนัยหยิบซองจดหมายสีขาวยื่นให้ในหนังสือเรียนส่งให้

กัณฑ์รู้ว่าหมายถึงสิ่งใด แววดากระจางใสเมื่อครูแลดูเครียดขมขื่นขึ้น บางทีเดือนนี้เขาอาจจะต้องรับแขกนอกเหนือจากน้ำหนาวเสียแล้ว

๒

กลิ่นรูปหอมลอยอบอวล เกล้าเสียงบทสวดมนต์บูชา
เจ้าแม่กวนอิมในร้านขายเครื่องประดับรถยนต์ กลุ่มควันรูปจางๆลอยเอื่อยตาม
กระแสมอกไปนอกประตูร้านซึ่งเป็นตึกแถวห้าชั้นสองคูหา เปิดกว้างรับโซลาราก
ตามความเชื่อของชาวจีนไปถึงที่จอดรถข้างตึก หนุ่มใหญ่ที่กำลังก้าวลงจากรถ
ได้กลิ่นรูปกิริวในทันทีว่าคงต้องเตรียมคำแก้ตัวดี ๆ สำหรับการกลับบ้านในเวลา
เปิดร้านเช่นนี้

เสียงฝีเท้าหนักๆ กระแทบพื้นหินแกรนิตได้มันเงาแวบ ส่งผลให้หญิงชราว่าง
ท้วม ผมหยิกสีดอกเลาทั้งศีรษะซึ่งนั่งสวดมนต์อยู่หน้ารูปปั้นเจ้าแม่กวนอิมสลัก
จากหยก ละจากสมาธิกลับมาหาลูกชายที่ไม่ว่าจะผ่านมานานถึงสี่สิบกว่าปีก็ยังคง
เป็นเด็กชายตัวน้อยในอ้อมอกไม่เคยเปลี่ยน

“อรุณสวัสดิ์ครับม้า” หนุ่มใหญ่เอ่ยก่อนเดินเร็วพลักระตะกุกกัน
หน้าร้านเข้าไปในห้องทำงาน หยิบแฟ้มเอกสารรอเซ็นขึ้นมาจรดปากกาเริ่มงาน
เพื่อกลบเกลื่อนความผิด

“กินอะไรมาหรือยังอาชัย” ชูเสียงตามเข้ามา แม้จะยังไม่ได้เอ่ยถ้อยคำ
ตำหนิออกมาดังที่อรรถันต์ชยักแล้ว แต่หนุ่มใหญ่ก็อดเสียวสันหลังวาบไม่ได้

“ผมรอกท้องมาแล้ว หม่าม้าไม่ต้องเป็นห่วงหรอก” เขาบอก รีบก้มหน้า
เมื่อสบตาดูเข้า

“อ้อ...คงอ้อมอย่างอื่นมาแล้วสิ” ชูเสียงสบโอกาสประชดไส้ “ถ้าลื้อเหงมาก
อ้าวจะหาเมียให้ จะได้ไม่ต้องออกไปนอนกอดอีผู้หญิงหย่าฉ่าพวกนั้นให้มันหลอก

เงินเอาได้ เพื่อนมามีหลานสาวสวยๆหลายคน จะนัดดูตัวให้เอาไหม”

“ผมอยู่เป็นโสดแบบนี้ก็ดีแล้วครับ ไม่อยากเป็นม่ายอีกครั้ง” อนันต์ชัย
ชินเสียแล้วกับการมีคู่นอนชั่วคราว

“ดีกะผีนะสิ ลำสอนเปลี่ยนผู้หญิงไม่ซ้ำหน้าแบบนี้ ระวังจะติดโรคเข้าสักวัน
เชื้อลือาชัย รับรองว่าจะหาสะใภ้ที่ดีที่สุด คราวนี้ต้องอยู่กันยืดยาว ไม่เหมือน
สมัยเมียเก่าของลือาหอก”

“ผมกับหนาวเลิกกันไปนานแล้ว อย่าพูดถึงเขาอีกเลยครับ”

“ก็จะพูด ทำไม ทนฟังไม่ได้เหรอใจ อย่าบอกนะว่าลือายังคิดถึงมันอยู่”
ชูเฮียงจ้องอนันต์ชัยเอาเรื่อง “นั่งลูกละไ้กระด้างกระเดื่อง สั่งสอนอะไรไม่เคย
เชื่อฟังแบบนั้น มีไปก็ทำให้อ้วกแตกวันละหลายรอบ อีเป็นตัวกาลกิณี ไม่มี
อะไรดีสักอย่าง มีหลานให้อ้วกไม่ได้ เลิกไปนะดีแล้ว”

หญิงชราเสียงดัง ทุกถ้อยคำเปี่ยมไปด้วยความเกลียดชัง ยามที่ต้องเอ่ยถึง
อดีตลูกละไ้คนไทยที่หล่อไม่ชอบซ้ำหน้า ยิ่งสัมผัสได้ว่าอนันต์ชัยรักหนานาว
มากเพียงใด ชูเฮียงก็ยิ่งทวีความอิจฉาเพิ่มพูนมากขึ้นเท่านั้น

หล่อจนหญิงสาวคนเดียวยังกว่าทรัพย์สินสมบัติมากมายที่สามีทิ้งเอาไว้ให้
เสียอีก คงเป็นวิสัยปกติของแม่ที่ต้องเลี้ยงลูกคนเดียวมาลำพัง เมื่อโลกของหล่อน
มีเพียงแค่ลูก ไฉนจะยอมให้ผู้หญิงคนอื่นเข้ามาแทรกกลางได้

“เรื่องดวงไม่สมพงศ์กันตามที่ซินแสบอก ผมว่ามันเหลวไหลทั้งเพ จริงๆ
ถ้ามันจะยอมเปิดใจ ลดความเขม็งงวดลงหน่อย หนาวก็รักและเคารพมันมาก
นะครับ”

“ลือเข้าข้างมันเหรอ!” ชูเฮียงแหวลั่น “นี่ยังรักมันอยู่ใช่ไหม รักมากกว่า
อ้าวที่เป็นแม่ใช่ไหม ไ้ลูกบ้า” หญิงชราหวดตีลูกชายระบายแค้น จนเสียใหญ่
ตัวงอชดแถมแก่อ้เป็นกุ้ง

“ผมต้องรักมันมากกว่าอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นจะตัดสินใจเลิกกับหนาวเหรอ”
ถึงจะเสียใจแค่ไหน แต่เมื่อถูกบังคับให้เลือกระหว่าง ‘แม่’ กับ ‘เมีย’ ใครเล่าจะ
ออกตัณญ์ได้

“ลองลือไม่เลิกอ้วสิ ชาตินี้ไม่ต้องมาเผาผีกันเลย” ชูเฮียงแค้นเสียงเข้ม

“อย่ากลับไปหาฉันอีกเชียวนะอาชัย แค่คิดถึงก็ไม่ได้ ผู้หญิงที่ไม่เคารพแม่ผัวอย่างนั้น เป็นเมียที่ดีให้ใครไม่ได้หรอก”

ชูเสียงไม่ชอบนิสัยดื้อเงียบของน้ำหนาว พฤติกรรมแม้จะดูเป็นต้นอ้อล้อลมไปตามคำสั่ง แต่พอสบตาเข้าที่ไรก็เบ็ดเตล็ดเจอมิดพุงเข้าใส่ รักและเคารพนั่นเธอเฮอะ! เส่แสงทั้งเพ

“เราอย่าพูดเรื่องนี้อีกดีกว่า ผมไม่อยากให้มารมรณเสีย เดียวความดันขึ้นพอดี” อนันต์ชัยตัดบท ไม่อยากพูชาไปมากกว่านี้

“เออ อ้าวก็เหนื่อยแล้วเหมือนกัน ตกกลางลือจะกินข้าวต้มไหม เดียวจะให้เด็กยกมาให้”

เสียใหญ่ไม่ปฏิเสธ ก่อนออกจากห้องชูเสียงยังหันมาล่ำลាប់อนันต์ชัยอีกครั้งว่าอยากให้เลิกเที่ยวผู้หญิงเพื่อเตรียมตัวสำหรับการดูตัว คราวนี้จะไม่ยอมให้ลูกชายบ่บ่เบี่ยงได้อีกแล้ว

อนันต์ชัยระบายลมหายใจเบาๆ อึดอัดกับการต้องทำในสิ่งที่ไม่พึงใจ แต่จะอย่างไรได้ในเมื่อเขาถูกฝึกให้เคยชินกับการรับคำสั่งมาตลอดชีวิตเสียแล้ว เสียใหญ่สั่งเวชตัวเองอยู่ลึกๆ เหตุที่ทำให้เขาต้องเลิกกับน้ำหนาวเพราะชูเสียงด้วยส่วนหนึ่ง แต่คงปฏิเสธไม่ได้ว่าอีกปัญหาใหญ่ก็มาจากพฤติกรรมของเขาเช่นกัน

อนันต์ชัยเอนพิงพนักเก้าอี้ หลับตาลงเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ พยายามจะไม่คิดถึงอดีตภรรยา แต่ความสวยสะพรั่งของหล่อนยังคงติดตาตรึงใจไม่จางหายไปอย่างไรก็ไม่ยอมออกไปจากสมองเสียที นี่หากมารดารู้เข้าคงเล่นงานเขาตาย

ประตูกะจกสีทึบถูกเปิดออกช้าๆ ก่อนที่สาวร่างเล็กกะทัดรัดเดินไหลลู่ คอตกประหนึ่งคนสิ้นแสงสว่างในชีวิตจะก้าวตามออกมา

สภาพร่างกายและจิตใจที่ขำในเวลาสั้นๆ ไม่ต่างไปจากนกที่เคยบินสูงอยู่บนฟากฟ้า ร่อนถลาไปมาอย่างเป็นสุข กระทั่งถูกนายพรานใจร้ายยิงจนกระสุนทะลุเข้ากลางลำตัว จนปีกที่ลู่ลมอ่อนแรง นำพาร่างดิ่งตกลงมาอยู่บนพื้นดิน พอมีคนเข้ามาหัวปักปากกลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานนั้นแหละ ‘นกน้อย’ จึงกลับมาตั้งหลักได้

อีกครั้ง

“ทำใจดีๆ ใ้ชนะทิดา นี๋ยามดม แล้วก็น้ำเย็น จิบให้ชื่นใจก่อน” วริษาพัดเพิ่ม
น้ำเสองานของเพื่อนสาวไปมาช่วยสร้างอากาศเย็นสดชื่นให้ “นี่คงจะกรำศึกมา
หนักละสิ หน้าซีดเป็นไก่อ้มเขียว เป็นไงเพื่อน ดิฉันใหม่”

ทิดาทำมือว่าโอเค สูดลมหายใจลึกๆ เข้าเต็มปอดอีกครั้งหนึ่ง สลับกับการ
ได้ปยามดมไปพลาง

“ไหนเล่ามาสิว่าเกิดอะไรขึ้น” วริษาอยากรู้เรื่องจนตัวสั่น เพราะได้ยิน
เสียงคุณมะพร้าววินแตกออกมาจากห้องประชุม

“ฉันคงต้องจบอาชีพดีไซเนอร์จริงๆ แล้วละผเน คุณพรวัวไม่ปลื้มงานฉัน
แถมยังตำราดกลางห้องให้อายรุ่นน้องอีกต่างหาก ฉันไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงต่อไป
แล้วจริงๆ”

ทิดาซบหน้าลงกับโต๊ะ การพรีเซนต์งานในตอนเช้าล้มเหลวไม่เป็นท่า
นอกจากจะไม่มีใครซื้อไอเดียของหล่อนแล้ว ยังถูกตำหนิอย่างรุนแรงว่ากำลัง
ถอยหลังลงคลอง ความมั่นใจ ภาคภูมิใจในตัวเองที่สะสมมาหลายปี สูญสิ้นไป
ในวันนี้อย่าง

“ฉันว่าจะลาออก”

“เฮ้ย! ใจเย็น เรื่องยังไม่ได้เลวร้ายถึงขั้นนั้นซะหน่อย ยังมีเวลาอีกหลาย
เดือนกว่าจะถึงแพชั่นวีค เดี่ยวก็คิดอะไรเจ๋งๆ ได้เองนั่นแหละ”

“แต่ฉันนั่งคิด นอนคิด ตะแคงคิดมาหลายอาทิตย์แล้วนะ ไม่เห็นจะได้
อะไรเลย ถ้าไม่ชิงลาออกตอนนี้ ยังไงคุณพรวัวต้องไล่ฉันออกแน่”

“อย่าทำเหมือนพวกไม่มีสปิริต แกนใจไม่สู้เอาซะเลย ห่วยอะ”

เมื่อถูกวริษาดำหนิซึ่งหน้า ปลุกสาวร่างเล็กให้เงยหน้ามองด้วยความ
ประหลาดใจ น้อยครั้งนักที่แม่เพื่อนสาวจะกล้าพูดเช่นนั้น

“เกาหัวว่าฉันปอดแหกนั่นหรือ” หล่อนแปลความได้เช่นนั้น เลยขึ้นเสียง
เล็กน้อย คราวนี้วริษาไม่สะดุ้งสะเทือนเหมือนทุกที

“หรือว่าไม่จริงละ ตัวเล็กไม่พอ ยังใจเสาะเป็นปลาชิวอีกต่างหาก จำสมัย
ตอนเรียนจบแล้วแกกับฉันนั่งหางานได้ไหม ตอนนั้นโดนปฏิเสธมากที่ที่ แกยังป่ลอบ

ให้ฉันฮึดสู้เลย ตอนนีโตนด่าหน่อยเดียวทำเป็นท้อ เฮอะ! น้าผิดหวังชะมัด”
หล่อนเหยียดริมฝีปากแดงแจ๋อย่างดูแคลน ฟังแล้วจืดเสียวจริง

“ฉันก็ผิดหวังในตัวเองเหมือนกัน” ทิชาหน้าบู๋ ปากอูม ขยับนิ้วสาบผมที่
กระเซิงให้เข้ารูปเป็นการสลัดความรู้สึกบางอย่างทิ้งไป “ช่างเหอะ ไปหาข้าวกิน
กันดีกว่า”

“อ้าว! อะไรของแคะ” วริษาเหวอ

ทิชาชี้เกียจอธิบาย คว่าแซนเพื่อนสาวไปแถวหน้าบริษัท ซึ่งมีร้านอาหาร
ขายตลอดแนวฟุตพาธ แถมตรงข้ามยังมีตลาดนัดขนาดย่อมให้เดินช้อปปิ้งย่อย
อาหารอีกต่างหาก

ทิชาถูกเรียกประชุม ฟังเทศนาตั้งแต่เข้ายันเที่ยงไม่มีอะไรตกถึงห้อง
หล่อนเพิ่งจะรู้สึกตัวว่าหิวมากขนาดสามารถเขมือบช้างได้ทั้งตัว สาวร่างเล็กจึง
มูมมามกินข้าวขาหมูใส่ไข่พิเศษอย่างไม่กลัวเสียภาพลักษณ์ วริษาทั้งขำ ทั้ง
สะอิดสะเอียน ด้วยหล่อนจะไม่วันทำกริยาเช่นนี้โดยเด็ดขาด

“โอ๊ย! ข้าวน้อยแกะ เดี่ยวก็ติดคอตายหรอก” หล่อนปรามพลางส่งแก้วน้ำ
ให้เพื่อนรัก “อารมณ์ดีขึ้นแล้วใช่ไหม” ถามเมื่อเห็นสีหน้าทิชาดูมีชีวิตชีวาอย่าง
เห็นได้ชัด

“อ้อ แต่ยังไม่สุดอะ ว่าจะไปหาขนมหวานจัดๆมากินเพิ่มน้ำตาลในเลือด
ซะหน่อย”

“รอให้ที่เขมือบอยู่ในท้องเมื่อกี้ย่อยก่อนเถอะ ดินะโตะข้างๆไม่ใช่ผู้ชาย
ไม่อย่างนั้น แกขายไม่ออกเน”

“คนมันหิว จะให้ตกคำเล็กเป็นผู้ตีแบบแกหรอกไ้ แบบนั้นชั่วโง่หนึ่งก็กิน
ไม่เสร็จหรอก”

“เหม! ปากเก่ง” วริษาเหินบ “เถียงได้แบบนี้ หายเครียดแล้วสิ”

“ฉันคิดจริงๆนะฝนว่าควรลาออก ตั้งแต่ประสบความสำเร็จในคอลเล็กชั่น
ก่อน แรงบันดาลใจในการออกแบบมันก็หายไป บางทีฉันคงถอยหลังลงคลอง
อย่างที่คุณพร้าวดำนั่นแหละ”

“แค่หาไอเดียไม่ได้ ฝีมือยังไม่ตกซะหน่อย อย่างที่บอกเมื่อคืน ลอง

ออกแบบแนวที่เป็นผู้หญิงดูบ้าง แก่นะชอบเอาตัวเองเป็นหลัก ออกแบบแต่สไตล์เรียบๆ มันไม่สากล คนจับต้องไม่ได้ ผู้หญิงมีหลายสไตล์ เขาก็ต้องการรองเท้าที่เหมาะสมกับตัวเองด้วยกันทั้งนั้น”

“หรือฉันจะลองทำเซอร์เวย์ดูดีไหม เราจะได้รู้ว่าสาว ๆ สมัยนี้ชอบอะไรกันบ้าง”

“คุณพร้าวกงยอมลงทุนให้หรอก ขนาดโบนัสแต่ละปีให้พนักงานยังเขียวชะไม่มี” วริษาแอบนินทาเจ้านายที่ขึ้นชื่อในเรื่องความมั่งคั่ง เธอเป็นว่าไฟทุกดวงในออฟฟิศจะต้องดับลงเมื่อถึงเวลาพักกลางวัน หากจับได้ว่าใครแอบเปิดไฟก็โดนหักเงินเดือนตามมิเตอร์ไฟฟ้าที่วิ่งขึ้นแน่

“ใครบอกว่าฉันจะทำแบบนั้นให้เหนื่อย ทำเซอร์เวย์บนอินเทอร์เน็ตเขาก็ได้ใช้แล้ว! ต้องลองใช้วิธีนี้ดูสักตั้ง” ดิไซเนอร์สาวติดนิ้ว นัยน์ตาเปล่งแสงแห่งความหวังขึ้นมาอีกครั้ง

ทิวามีข้อดีในเรื่องของการมีปมเปิดเปิดอาการพาราโนยด์^{*} ของตัวเอง หล่อนจะนั่งกลุ่มใจหรือจิตตกกับเรื่องหนึ่งอยู่ไม่นาน เมื่อมีสิ่งอื่นเข้ามาจุดประกายก็จะหลุดไปสนใจเรื่องใหม่ได้ง่ายๆ แต่เชื่อว่าจะเป็นเช่นนี้ตลอดเวลา เพราะยังมีบางเรื่อง...ทำอย่างไรสาวร่างเล็กคนนี้ก็ไม่วางใจตัดออกไปจากใจได้เหมือนกับสับคัตเอ้าต์เสียที

หลังอิมท็องสองสาวข้ามไปซื้อป๊อปปี้ในเต็นท์ฝั่งตรงข้ามอีกครู่ใหญ่ ก่อนกลับไปเริ่มทำงานของตัวเอง ระหว่างที่รอลิฟต์ วริษาหันไปพบร่างสูงของใครบางคนมายืนข้างๆ พรีอาร์ทสาวซึ่งเป็นดาวเด่นของบริษัท ยิ้มหวานตอบชายหนุ่มเป็นการทักทาย

ทิวาเหม่อคิดเรื่องงานเพลินๆ มารู้สึกตัวเอาตอนเหลียวไปเห็นเพื่อนรักกำลังเล่นเกมส่งสายตาไปมากับ ‘ไบรท์’ หรือ ‘บดินทร์’ หนุ่มหล่อผู้จัดการฝ่ายการตลาดที่เพิ่งเข้าทำงานใหม่เสียแล้ว

“นี่ฝน เก็บอาการหน่อยสิ อย่าเยอะได้ไหม ขอละ” มือเล็กหนีบเอววริษา

*Paranoid ภาวะจิตบกพร่องที่มีอาการหวาดระแวง

ทนเห็นอีกฝ่ายให้ทำผู้ชายด้วยสายตาต่อไปไม่ไหว

“ก็โปรทเชาน่ารักอะ แค่นี้ก็ไม่เสียหายซะหน่อย” วริษากระซิบตอบ ยอมหยุดการหวานแสนแล้วยืนนิ่งๆ กระทั่งร่างสูงของบดินทร์ลับออกไปก่อน ฟือรืสาวจึงระบายอาการกระตือรือร้นออกมาได้เต็มที่

“อ๊อ! คนอะไรไม่รู้ หล่อ รวย โปรไฟล์เรด สเปคฉันเลยอะแก” ถึงแม้ยังไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับบดินทร์เท่าใดนัก แต่วริษาก็ไปสืบประวัติอีกฝ่ายจากแผนกบุคคลมาหมดแล้ว เพียงแค่รู้ว่าเขามีตึกเรียนนอกเท่านั้น หล่อนถึงกับเคลิ้มไปไกล

“แกว่าเขาจะสนใจฉันไหม” ต่อให้มันใจในเสน่ห์ของตนเองเพียงใด วริษาก็ยังต้องการคำยืนยันอยู่ดี

“คงสนมั่ง เล่นหุเล่นตาไม่แพ้กันเลยนี่ ทำทางแบบนี้ต้องเป็นเสือผู้หญิงแน่ แกอยู่ห่างๆ ไว้จะดีกว่า” ทิษานึกอดคิดกับบดินทร์ตั้งแต่แรกพบ

“อ๊อ! แกไม่รู้อะไรซะแล้ว ผู้ชายพรวนเสน่ห์แบบนี้ทำหายนั่นละ มันสนุกตรงที่ต้องคิดว่าจะใช้มารยาแบบไหนถึงจะจับเขาให้อยู่มีอ”

“เลยต้องอ่อยแบบเมื่อกี้ใช้ไหม แกถนัดละสิ” ทิษาย่นจมูกดูแคลนสุดฤทธิ์

“อ้าว! แล้วแกจะให้ฉันนั่งเฉยๆ รอให้ผู้ชายเข้ามาจีบก่อนหรือไง สมัยนี้แล้ว ผู้หญิงก็มีสิทธิ์ไขว่คว้าหาสิ่งที่ดีที่สุดในตัวเองเหมือนกันนะ อีกร้อยเวรต้องรู้จักบริหารเสน่ห์เอาไว้บ้างนะจะเพื่อนรัก ไม่อย่างนั้นก็อาจแห้งเหี่ยวเป็นแดงเถาตายเหมือนคนแถวนี้ที่อายุเข้าเลขสามแล้วยังหาแฟนไม่ได้สักคน ฉันชวนไปเที่ยวกลางคืนก็ไม่ไป แบบนี้เมื่อไหร่จะได้รู้จักรสชาติของความรักสักที”

“จำเป็นด้วยหรือที่ต้องไล่ล่าหาความรักขนาดนั้น ไ่ละตามทั้งที่ยังไม่ถึงเวลา คบไปก็ต้องมาเลิกกันทีหลัง สู้รอให้ถึงเวลาที่มันเดินเข้ามาเอง แล้วกลายเป็นรักที่มั่นคงไม่ดีกว่าหรือ”

“เพื่อเจ้า สมัยนี้ร้อพรหมลิขิตอย่างเดียวไม่ช่วยให้มีสามีได้หรอกนะ วิธหาแฟนก็เหมือนการจับปลานั้นแหละ ถ้าไม่ยอมเหยียดแห มีหรือจะได้ปลามากิน”

“เจ้ารู้แบบนี้ มิน่าแกกับไอ้พิทถึงได้ทะเลาะกันไม่เว้นแต่ละวัน ความจริงวิธีเหยียดแหของแกมันก็ช่วยให้ได้ปลาเร็วอยู่หรอก แต่ปลาวงนั้นจะมีคุณภาพ

หรือเปล่า อย่างกับไอ้พีทเองก็เถอะ คบกันมาก็ปีแล้ว จะแต่งงานเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แบบนี้เข้าข่ายได้ปลาที่ไม่มีคุณภาพเหมือนกัน”

ทิวาได้กลับแรงตามสไลด์ เผลอไปสะกิดแผลในใจวริษาเข้าเต็มเปา หญิงสาวหน้าเฉือนลงอย่างเห็นได้ชัด ดีไซน์เนอร์สาวกลัวเพื่อนโกรธจึงรีบตบปากตัวเองเป็นการสำนึกผิด

“โทษทีนะผน ฉันปากไวไปหน่อย”

“ก็ถูกอย่างที่แก้วา คบกับพีทมาตั้งนานไม่เห็นจะมีอะไรดีขึ้นมาเลย” วริษาหัวเราะ สะบัดปลายผมสลวยไปด้านหลัง หล่อนมักทำเช่นนี้เสมอยามที่ต้องการปกปิดความรู้สึกทุกซอกภายในใจ เป็นเรื่องจริงที่หล่อนเค้านะคะยอมถ้ามองเรื่องแต่งงานกับเขามันบ๊องครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ถูกบ้ายเบี่ยงจนชักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าพิรุฬห์รักหล่อนจริง ๆ หรือเห็นเป็นของเล่นชั่วคราวเท่านั้น

“แกเลิกพูดชื้อเขาให้เสียอารมณ์ได้แล้ว ตอนนี้นั่นขึ้นสถานะโสด พร้อมเปิดรับหนุ่มหล่อหน้าใหม่มาเป็นแฟน ไบรท์นี่แหละเหมาะสมที่สุดในเวลานี้”

“ผันทวนอีกแล้วเพื่อนฉัน เพื่อใจไว้บ้างนะผน บางทีนายนั้นอาจมีแฟนอยู่แล้วก็ได้”

“แค่แฟน ยังไม่ใช่เมีย ของแบบนี้มันเปลี่ยนใจกันได้แหละ และฉันก็มั่นใจในความสวยของตัวเองด้วย” หล่อนสะบัดผมโชว์ความเช่กซ์ขึ้นพื้นฐานให้ทิวาได้ยลอีกครั้ง สาวร่างเล็กถึงกับส่ายปากหมั่นไส้

“แล้วถ้าไอ้พีทมาอละ จะกลับไปดีด้วยหรือเปล่า”

“ไม่...ม่าย-ย-ย...”

เสียงหนักขาคาท่วงลงในฉับพลัน เมื่อเดินมาถึงโต๊ะทำงานแล้วพบดอกกลีล่ช่อโตแบบการ์ดเขียนคำว่าขอโทษ ตัวโตๆ วางเด่นอยู่

“ทีนี่ยังจะบอกว่าไม่คืนดีอีกไหม” ทิวาว่าดัก รู้ได้เลยว่าเรื่องราวจะดำเนินต่อไปเช่นไร “ฉันว่า อีกไม่เกินชั่วโมงจะต้องมีของกำนัลขนาดใหญ่ อาจเป็นกระเป๋าสตางค์หนัง รองเท้า หรือแม้กระทั่งเพชรหุ่ๆ ลักขุดส่งมาอีกได้นะ”

“แล้วยังไงละ คิดเหวว่าของพวกนี้จะทำให้ฉันหายโกรธแล้วยอมคืนดีด้วย คนอย่างวริษาก็มีศักดิ์ศรีเหมือนกันนะ” หญิงสาวหอบช่อกลีล่ขึ้นมาดม

นัยน์ตาสีน้ำตาลกลมโตวาวระยับแสดงบทบาทของผู้ชนะอย่างชัดเจน

ทิวาส่ายหน้าระอาไปกับพวกปากไม่ตรงกับใจ หล่อนจึงปล่อยวางเรื่องของคนอื่นกลับไปรื้อนวยที่โต๊ะทำงาน หยิบดินสอสเก็ตช์แบบขึ้นมาอีกครั้ง ยังพอมีเวลาที่หล่อนจะพิสูจน์ตัวเองให้คุณมะพร้าวเห็น ทิวาเชื่อว่าอาชีพดีไซเนอร์ของตนจะไม่จบลงง่ายๆ เพียงเท่านั้นแน่

เมื่อมีความมุ่งมั่น ไอเดียหลากหลายก็เหมือนจะหลั่งไหลเข้ามาไม่ขาดสาย ทิวาเพลินไปกับงาน รวมถึงการหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต กระทั่งโทรศัพท์มือถือของหล่อนส่งเสียงดังขึ้น ปลายสายเป็นคนคุ้นเคยที่รู้จักกันมานานหลายปี เขาโทรมาในช่วงเวลานี้ราวกับมีญาณหยั่งรู้ว่าหล่อนกำลังมีปัญหา หญิงสาวจึงไม่ปฏิเสธเมื่ออีกฝ่ายชวนกินข้าวในเย็นวันนี้